

tate deruta și desperarea lui Pătru cel Scuț, iar masca nevestei oropsite de soartă e păstrată intactă de Carmen Galin. Pondere personajului justițiar Dumitru Dumitru e consolidată de Ștefan Iordache, Nicolae Pomoje cizelează gesturile onctuoase ale mărginitului Craina, Papil Panduru continuă să fie același „Ciclop” ridicol și obtuz, Vasile Nițulescu și Tatiana Iekel impun prin atitudinea sobră în scena agoniei părinților. Florin Vasiliu — un profil comic: moșul din Sacoș — aduce grăunțele de haz necesar, Liana Ceterchi și Mariana Cercel (Matracucele) au multă vervă în jocul lor grotesc. Gheorghe Visu fixează o tipologie, jucând cruzimea intransigenței absurde, urmată de umilința orgoliului rănit. Nicolae Dincă este în continuare masivul și vigurosul Gheorghe Oțăt, soție pe măsură fiindu-i Ana Scarlat. Vistrian Roman a preluat rolul lui Dumitru al lui Dincă, radînd o molipsitoare voioșie. Petre Moraru a revenit în rolurile sale, Ofițerul I și Procurorul, iar Monica Mihaescu, după ce a jucat cu succes și pe Matracuca II, este din nou vajnica Muieră a lui Dumitru al lui Dincă. Elena Pop e la fel de amuzantă în caraghioasa Veta lui Hara-lambie, fiind secundată cu grav sarcasm de Jean Lorin Florescu. Mihai Din-vale, Sorin Medeleni, Nicolae Ifrim, Jeana Gorea, Doina Șerban, Maria Potra, Constantin Dinescu, Nicolae Iliescu, Andrei Codarcea, Vasile Pupeza, Marius Ionescu, antrenafți în numeroasele reprezentații, și-au sporit pofta de joc pe măsura formidabilei autenticități a personajelor. Doar Florin Călinescu și Rodica Negrea — surprinzător! — nu sînt integrați (deocamdată?) în acest spectacol ce se anunță de o mare longevitate.

Irina COROIU

CUM S-A FĂCUT DE-A RĂMAS CATINCA FATĂ BĂTRÎNĂ

de Nelu Ionescu

TEATRUL GIULEȘTI

2 decembrie 1983

Seară de iarnă. Viscol. Eleganta sală Majestic se animă, în ciuda intemperțiilor publicul vine la teatru! Luminile se topesc, în timp ce un vâl alb ca neaua (figurare simbolică a purității sufletești ce nu poate fi maculată de compromisiunile vieții cotidiene) se ridică: singură în mijlocul scenei, eroina, Catinca. Replicile de un cîld umanism ale autorului trecut în neființă (iată, în acest decembrie se implineste un an) merg direct la inima spectatorilor, care reacționează prompt, oferind astfel protagonistei combustia necesară pentru desfășurarea reprezentației. Adriana Trandafir inaugurează cu succes noua serie de spectacole cu această piesă. Tînăra actriță are ocazia să-și etaleze talentul într-un rol deloc ușor, presupunînd spectaculoase schimbări de stări și atitudini: de la frustetele la distincție și noblețe, de la asprime la ingenuitate, de la autoritate la tandrețe, de la dirzenie la feminitate, de la revoltă la duioșie, de la exprimarea repulsiilor la îngăduință, de

la sarcasm la blîndețe, la implicare la detașare. Un rol aflat la granița dintre melodramatic și tragic, care trebuie susținut cu egală forță de la început pînă la sfîrșit. Temperamentul vulcanic nestăvilil (încă nu pe deplin controlat) al interpretei face ca în partea a doua să se observe o anume precipitare, care grăbește nedorit trecerile de la o stare la alta, alterînd în oarecare măsură dramatismul subînțeles al textului. Excelent rămîne finalul de tablou în care erotna, adînc jignită de ingratitudea prietenului, își clamează nefericirea. Răzvan Vasilescu deține parcă tipologic toate datele personajului (spre deosebire de interpretul de la premieră), deci nu are o sarcină grea în raport cu posibilitățile sale: el drămuiește exact, cu finețe și fără exagerări, trăsăturile lui Andu, zis și Sănddălușă, este destul de simpatice pentru a justifica afecțiunea parteneriei, dar și suficient de dezgustător în nerușinata-i meschinărie. Jeanine Stavarache schițează atitudinea solidarității feminine. Celorlalte personaje, interpreții le-au păstrat coordonatele inițiale: Lucia Cristian — bonomia diriginței; Maria Pătrașcu — acreala mamei ofensate; Costel Gheorghiu — condescendența profesională a procurorului; Adrian Vișan — obtuzitatea (prea apăsată) a venalului doctor; Mircea Cruceanu — prețiozitatea și obscura onctuozitate (din start, cam palid ilustrată) a profesorului; Mircea N. Crețu — masivitatea și jovialitatea „vaporeanului” (cu o supărătoare tendință de a îngroșa, și nu numai glasul); Mircea Dumitru — sinceritatea neprotocolară a omului simplu, dar întimos; Ileana Codarcea — afectarea ușor agresivă a croitoresei.

I. C.